

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

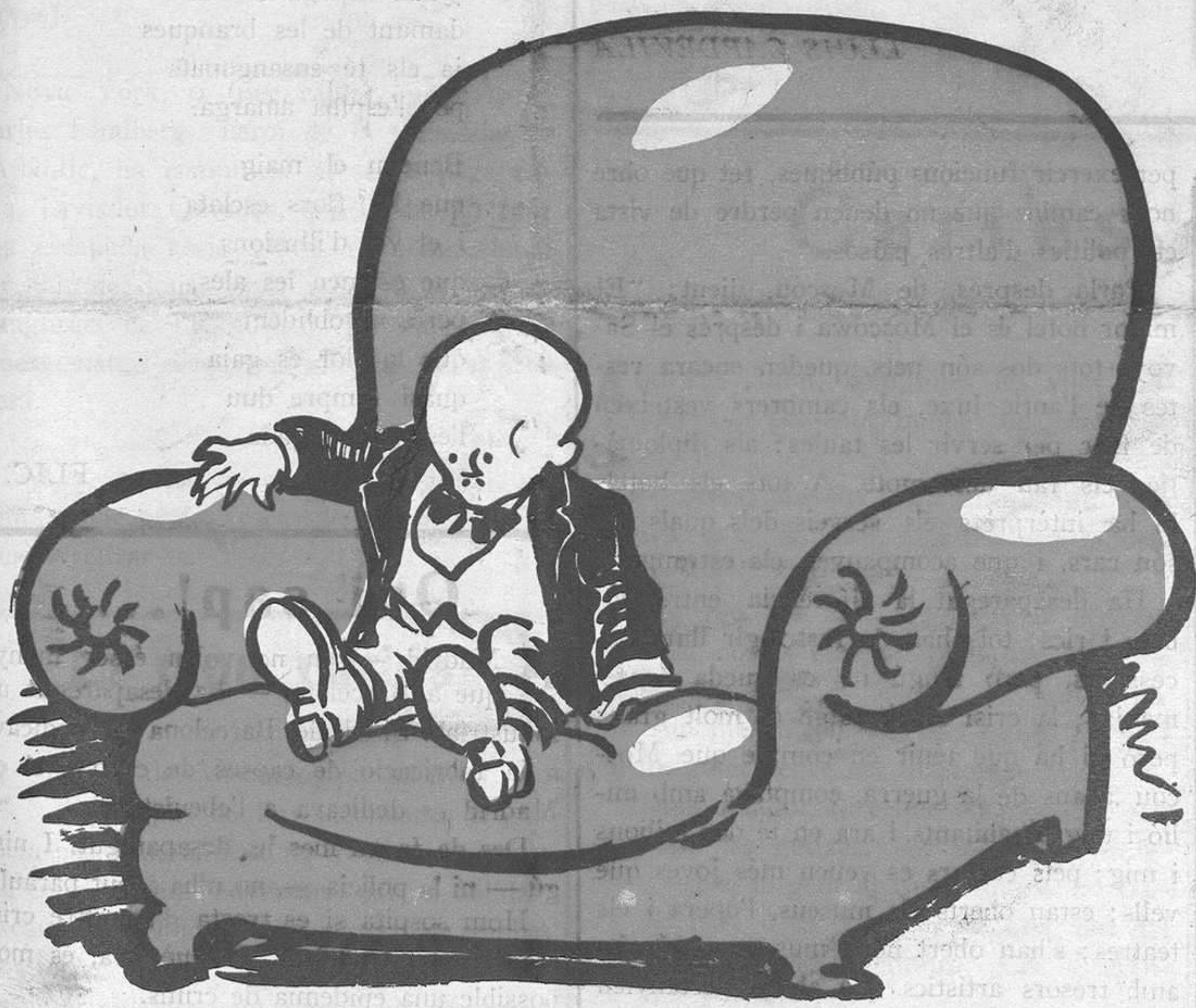
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagost)

Aquest número 10 cèntims per tot arreu

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

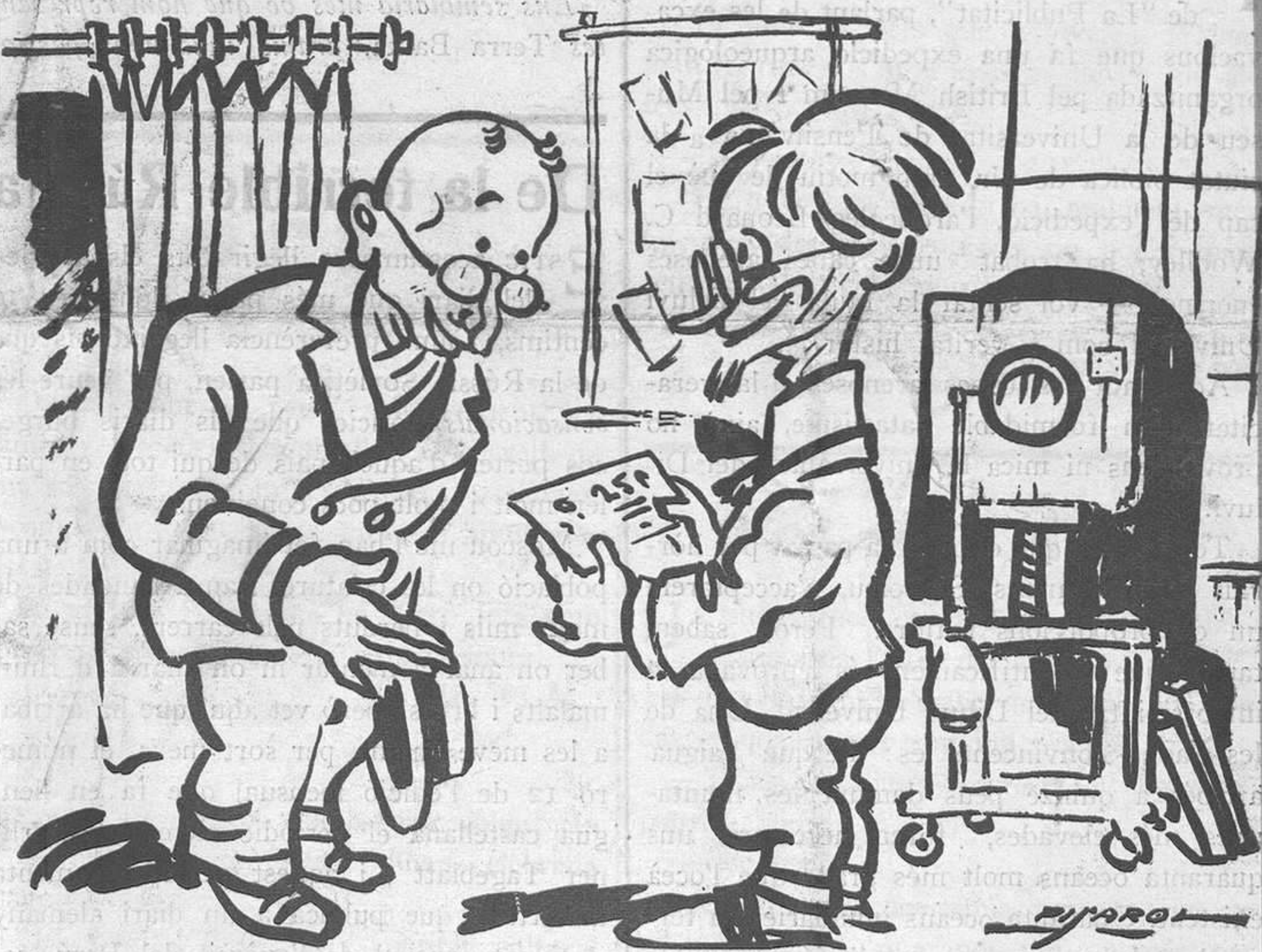
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

EL MOBLE MODERN

Es la primera vegada que em dono vergonya d'ésser tan petit.

NO TOT ES IGUAL.

—Veritat que d'un retrat petit en poden fer un de gran?
—Sí.
—Doncs d'aquest bitllet de vint-i-cinc pessetes faci-me'n un de mil.

Periodisme repugnant

Es publicava abans una fulla periodística que li deien "Los Sucesos". Explotava el crim. S'havia especialitzat en la literatura policíaca i en la crònica judicial. No tenia escrúpols. Tota la misèria que trobava a l'hospital i a la presó, la llençava al carrer, l'oferia a la voracitat pública. Les porteres, les marmaneres, les venedores de mercat llegien amb entusiasme aquells reportatges que degotaven sang i pus. I bé. Tots els periòdics, tots els diaris de Barcelona i Madrid fan ara la competència a aquell paper fastigós, de tristíssima memòria.

Fins els òrgans d'opinió més respectables dediquen planes senceres a la colla d'invertits que n'assassinaren un de la banda i el facturaren esquarterat a la cort. Després es queixaran els diaris que no hi ha llibertat de Premsa. Per a què la volen la llibertat de pensament els que no pensen ni senten ni tenen més déu que el "perro chico" o "gordo"? Per a què la volen la llibertat, per a publicar fulletins i embrutir més el lector? El crim, el vici, la sang omplen les columnes dels rotatius. Això és educar i el demés són històries.

Els zincalós

La Bretanya gran — no sempre hem de dir la Gran Bretanya — hom ha confegit i engegat una llei contra els gitans. A Anglaterra hi ha gitans?, preguntarà algú amb murrieria incrèdula. Sí que n'hi ha. Paraula. Nosaltres n'hi hem vist. No a Piccadilly, ni al Strand, ni a Mansion House; però n'hem vist. Canviant rucs, esquilant gossos, fent via a la ciutat i al camp, rondant els galliners dels suburbis. Com han passat el canal de la Mànega? Heus ací un misteri més difícil d'esbrinar i comprendre que els de la teologia i que la raó i l'origen de molts prestis i no poques fortunes.

No és de creure que la fauna de Vallmitjana arribés a les costes d'Albió nedant. Els "calós" no tenen gaire afició a l'element líquid, si no és al que es ven a petricons i es beu en porrons. Suposem que en vaixell tampoc no farien el viatge, perquè s'haurien marejat pel camí i perquè a Folkestone i a Dover demanen el passaport. Envairien amb els normands de Guillem el Conqueridor l'illa de carbó i de ferro? S'hauran precipitat en avió, com uns alemanys de menor quantia, sobre els ravals londinencs? Bé, vaja. No ens encaparrem. Ja ens ho explicaran els savis. De coses molt més balderes tracten en llurs infolis absurds. Els gitans són tan dignes d'atenció i

de respecte com qualsevol altre poble de la terra. Nosaltres els trohem molt més simpàtics que els anglesos, sobretot que els propietaris anglesos, en benefici dels quals hom ha promulgat la llei repressiva a que hem fet referència al principi.

Adorem els gitanos. Què voleu fer-hi? I no perquè n'hi hagi tants a Lleida, ni perquè a Espanya de gitanos, com de metge, poeta i boig tots en tinguem un bon tros, sinó per motius sentimentals i les altes qualitats de la raça.

Es aquest, més que Israel, el poble pària, el poble proscrit, el poble perseguit.

Si són de nissaga faraònica o indo-europea, no en tenim de fer res, tant se'ns en dona.

Però llur nomadisme, llur vitalitat, llur rebellia no pot menys de commoure'ns. Fins llur manca de respecte a la propietat ens fa certa gràcia.

Es el poble dels instints purs. No s'han fet per ell les lleis, la religió, l'obligació, l'explotació del treball.

Res. Són, per ara, els únics revolucionaris que coneixem.

Angel SAMBLANCAT.

Sobre el Diluvi Universal

FA uns dies que Carles Capdevila — des de "La Publicitat", parlant de les excavacions que fa una expedició arqueològica organitzada pel British Museum i pel Museu de la Universitat de Pensilvània a la ciutat bíblica de Ur, amb motiu de que el cap de l'expedició, l'arqueòleg Leonard C. Woolley, ha trobat unes capes arenoses enormes — vol sentar la falla del Diluvi Universal com a veritat històrica.

Acceptant les capes arenoses i la veritat d'un formidable cataclisme, això no prova gens ni mica la universalitat del Diluvi.

Tots sabem que el món ha passat per horribles trasbalsaments. Si voleu, n'acceptarem un de proporcions majors. Però, sabem també que científicament és provada la impossibilitat del Diluvi Universal. Una de les raons convincentes és: Perquè l'aigua arribés a quinze peus damunt les muntanyes més elevades, foren necessaris uns quaranta oceans molt més grans que l'oceà existent. Quaranta oceans inundarien la terra de tal manera, que no li fóra possible reparèixer. Es impossible també l'aparició de tanta aigua en el nostre globus en l'espai limitat de quaranta dies. El nostre globus canviaria essencialment i esdevindria globus aquàtic.

Acceptem i tot que el Diluvi fos plenament oriental i inundés tot aquell món vell. Comprenem i tot que li apliquessin l'epítet d'universal perquè no coneixien més terra que aquella. Però, avui no es pot admetre la universalitat del Diluvi.

El Diluvi Universal és una falla que distreu la imaginació dels infants, però no pot acceptar-se com a veritat històrica. Com a tal, sols pot acceptar-se un Diluvi parcial, malgrat totes les troballes interessants o interessantíssimes que facin els arqueòlegs per aquells mons de Déu.

No volem ni parlar de l'Arca de Noè, perquè la trobem massa "bestial".

Concedint tota la importància que pugui tenir aquesta recent descoberta geològica de Leonard C. Woolley, els homes dotats d'una intel·ligència clara no podran admetre mai com a veritat històrica la llegenda sagrada del Diluvi Universal. Fóra irrisori.

SALPER.

Intencions

Aquest passat dia primer de Maig, que els treballadors dediquen a la Festa del Treball, pensàvem una cosa. I és la següent: ¿per què es representarà Juan José, el drama de Dicenta, cada any, el dia primer de Maig, i en commemoració d'aquesta festa? Per què Juan José serà el símbol dramàtic d'aquesta festa, com ho és Don Juan Tenorio de la festa — diguem-ne festa: oficial i protocolària — dels morts?

Per tradició es representa, cada any, pels volts de Tots Sants, aquest drama tronat de Zorrilla. I, ja per tradició, igualment per tradició, es representa el drama de Dicenta el dia primer de Maig.

Són dues tradicions que, francament, no comprenem. No sabem veure quina relació tenen els versos "ripiosos", els panallets i les castanyes amb el culte als morts.

Com no sabem veure tampoc la relació que hi ha entre el drama d'un paleta al qual enganya la dona i la festa del treball. Es, potser, perquè es tracta d'un paleta? Però llavors són els paletes els que han de fer de "Juan José" una mena de sant patró i dedicar-li un dia de l'any. A Juan José, paleta, l'enganya Rosa, la seva dona, amb Paco, el mestre d'obres. No creiem que això tingui res a veure amb el problema social, amb les aspiracions obreres. El drama és un drama passional bastit damunt la base d'una anècdota amorosa.

Ens semblaria més bé que hom representés Terra Baixa, drama igualment passional,

De la terrible Rússia

ESTIC acostumat a llegir tots els articles del diari que més paper dona per ro centims, i amb preferència lleigeixo els que de la Rússia Soviètica parlen, per veure les sensacionals notícies que els diaris burgesos porten d'aquell país de qui tots en parlen molt i molt pocs coneixen.

Moscú me l'han fet imaginar com a una població on les criatures van a bandades de molts mils i perduts pels carrers, sense saber on anar a menjar ni on anar a dormir, malalts i bruts; però vet aquí que ha arribat a les meves mans, per sort meua, el número 12 de l'edició mensual que fa en llengua castellana el periòdic alemany "Berliner Tageblatt", i aquest periòdic comenta un article que publicà a un diari alemany el tinent coronel de l'exèrcit del Perú, senyor J. C. Guerrero, agregat militar a la Legació del Perú a Alemanya, i dona noves exactes de la situació actual militar de la República Socialista Soviètica.

Després de parlar del viatge que realitzà l'11 de setembre passat, parla de les maniobres de l'Exèrcit Roig, i acaba el senyor Guerrero dient que l'exèrcit rus respon al sentit del règim Soviètic i a la defensa del país. Creu que els soldats rojos tenen la convicció que "tots són per un i un per a tots", i que l'exèrcit és l'arma amb què compta el poble per la defensa del país. Després descriu una gran parada militar i que li cridà l'atenció els batallons de dones que formen part de les tropes de sanitat i que es veu que porten l'uniforme amb alegria.

Parla el senyor Guerrero de la personalitat de Lenin i diu: "la Rússia d'avui és obra seva, i això és suficient perquè tothom i especialment el proletari mundial li rendeixi un tribut d'admiració a la seva memòria.

Diu que les dones participen al règim comunista amb un 25 per 100 dels seus membres, i que gran nombre d'elles han demostrat al Govern Soviètic llur capacitat

per exercir funcions públiques, fet que obre nous camins que no deuen perdre de vista els polítics d'altres països.

Parla després, de Moscó, dient: "El millor hotel és el Moscó i després el Savoy; tots dos són nets, queden encara restes de l'antic luxe, els cambrers vesteixen de frac per servir les taules; als diplomàtics els fan descompte. A tots els hotels hi ha intèrprets els serveis dels quals no són cars, i que acompanyen els estrangers.

Ha desaparegut la diferència entre pobres i rics; tots han de restringir llurs necessitats, però ningú no es queda sense menjar; la crisi de l'estatge és molt gran; però hi ha que tenir en compte que Moscó, abans de la guerra, comptava amb milió i mig d'habitants, i ara en té dos milions i mig; pels carrers es veuen més joves que vells; estan oberts els museus, l'òpera i els teatres; s'han obert nous museus, enriquits amb tresors artístics que abans pertanyien als particulars, i del que majorment es preocupa el Govern Soviètic és de la instrucció pública, per veure si pot aconseguir d'extirpar definitivament l'analfabetisme.

Bé, vaja, així allò no és tan dolent com jo em pensava, sempre s'exagera.

D. ESCODA.

per exercir funcions públiques, fet que obre nous camins que no deuen perdre de vista els polítics d'altres països.

Parla després, de Moscó, dient: "El millor hotel és el Moscó i després el Savoy; tots dos són nets, queden encara restes de l'antic luxe, els cambrers vesteixen de frac per servir les taules; als diplomàtics els fan descompte. A tots els hotels hi ha intèrprets els serveis dels quals no són cars, i que acompanyen els estrangers.

Ha desaparegut la diferència entre pobres i rics; tots han de restringir llurs necessitats, però ningú no es queda sense menjar; la crisi de l'estatge és molt gran; però hi ha que tenir en compte que Moscó, abans de la guerra, comptava amb milió i mig d'habitants, i ara en té dos milions i mig; pels carrers es veuen més joves que vells; estan oberts els museus, l'òpera i els teatres; s'han obert nous museus, enriquits amb tresors artístics que abans pertanyien als particulars, i del que majorment es preocupa el Govern Soviètic és de la instrucció pública, per veure si pot aconseguir d'extirpar definitivament l'analfabetisme.

Bé, vaja, així allò no és tan dolent com jo em pensava, sempre s'exagera.

D. ESCODA.

per exercir funcions públiques, fet que obre nous camins que no deuen perdre de vista els polítics d'altres països.

Parla després, de Moscó, dient: "El millor hotel és el Moscó i després el Savoy; tots dos són nets, queden encara restes de l'antic luxe, els cambrers vesteixen de frac per servir les taules; als diplomàtics els fan descompte. A tots els hotels hi ha intèrprets els serveis dels quals no són cars, i que acompanyen els estrangers.

Ha desaparegut la diferència entre pobres i rics; tots han de restringir llurs necessitats, però ningú no es queda sense menjar; la crisi de l'estatge és molt gran; però hi ha que tenir en compte que Moscó, abans de la guerra, comptava amb milió i mig d'habitants, i ara en té dos milions i mig; pels carrers es veuen més joves que vells; estan oberts els museus, l'òpera i els teatres; s'han obert nous museus, enriquits amb tresors artístics que abans pertanyien als particulars, i del que majorment es preocupa el Govern Soviètic és de la instrucció pública, per veure si pot aconseguir d'extirpar definitivament l'analfabetisme.

Bé, vaja, així allò no és tan dolent com jo em pensava, sempre s'exagera.

D. ESCODA.

per exercir funcions públiques, fet que obre nous camins que no deuen perdre de vista els polítics d'altres països.

Parla després, de Moscó, dient: "El millor hotel és el Moscó i després el Savoy; tots dos són nets, queden encara restes de l'antic luxe, els cambrers vesteixen de frac per servir les taules; als diplomàtics els fan descompte. A tots els hotels hi ha intèrprets els serveis dels quals no són cars, i que acompanyen els estrangers.

Ha desaparegut la diferència entre pobres i rics; tots han de restringir llurs necessitats, però ningú no es queda sense menjar; la crisi de l'estatge és molt gran; però hi ha que tenir en compte que Moscó, abans de la guerra, comptava amb milió i mig d'habitants, i ara en té dos milions i mig; pels carrers es veuen més joves que vells; estan oberts els museus, l'òpera i els teatres; s'han obert nous museus, enriquits amb tresors artístics que abans pertanyien als particulars, i del que majorment es preocupa el Govern Soviètic és de la instrucció pública, per veure si pot aconseguir d'extirpar definitivament l'analfabetisme.

Bé, vaja, així allò no és tan dolent com jo em pensava, sempre s'exagera.

Bé, vaja, així allò no és tan dolent com jo em pensava, sempre s'exagera.

Bé, vaja, així allò no és tan dolent com jo em pensava, sempre s'exagera.

Roses i espines

Quan ve el mes de Maig les roses esclaten i cada roser és com una flama, cada brot florit aguanta una brasa.

Damunt dels rosers les abelles dansen i mils papallons hi estenen les ales.

Les roses de foc brillègen sagnantes i semblen passions que la terra esclata.

Tothom porta dins un roser diàfan i un vol d'illusions que estenen les ales, papallons daurats, abelles daurades que busquen la mel per les flors que esclaten.

L'home il·lusionat troba mil vegades l'espina cruel que la rosa amaga, i mil i mil cops torna esgarrinxar-se foll de l'illúsió per la flor que guaita.

Quan allarga els dits damunt de les branques ja els té ensangonats per l'espina amarga.

Beneim el maig que les flors esclata i el vol d'illusions que estenen les ales, però, no oblidem que la flor és gaia quasi sempre duu l'espina amagada.

FLIC.

Qui sap!...

A Madrid — on no volen ésser menys que a Barcelona — ha desaparegut un industrial. Si el de Barcelona es dedicava a la fabricació de caps de cartró, el de Madrid es dedicava a l'ebenisteria.

Des de fa un mes ha desaparegut. I ningú — ni la policia —, no n'ha sabut paraula. Hom sospita si es tracta d'un altre crim esgarrifós i truculent. Perquè, ara, és molt possible una epidèmia de crims.

Però, per què sempre els desapareguts seran industrials?

No s'hauria de cercar la pista en el comunisme? El comunisme és una cosa esgarrifosa i no li ve d'un industrial.

Ai, Senyor, pobres de nosaltres!

Wells i la guerra

WELLS, en una conferència donada al Reichstag, ha dit que creia que el món anava a una nova guerra. Ha dit:

"El perill més gran procedeix de Rússia. L'isolament a què es veu forçada aquesta nació provoca en ella una eferescència de patriotisme capaç de desencadenar lluites terribles amb les potències de l'Oest. Els russos nomenaran això la batalla contra el capitalisme occidental; però serà, en realitat, la batalla en pro de la seguretat de Rússia. La guerra pot esclatar a Asia; és molt possible".

Pobre Wells! Es veu que té bola a Trotski pel llibre que aquest escriví contra Anglaterra.

Canards sense malícia

París, 10.—Els comunistes han celebrat una important manifestació pels Boulevards Extérieurs com a senyal de protesta pels fets de Berlín. La policia parisenca no ha practicat cap detenció ni ha causat cap ferit.

Ginebra, 9.—La comissió preparatòria de la conferència del desarmament ha pres l'acord de recomanar a tots els Estats que formen part de la Societat de Nacions, la necessitat absoluta de desarmar per tal de no contradir més amb els fets la propaganda retòrica de tants anys de campanya pro-desarmament.

Berna, 9.—El Gran Consell Federal Suís, desitjós de col·laborar al més gran èxit de l'Exposició de Barcelona, ha disposat que el 30 de Maig surti cap al gran port català una divisió de l'esquadra suïssa, que constarà de dos creuers, tres torpediners i catorze submarins.

Barcelona, 10.—Tres coneguts milionaris catalans han dipositat la important suma de sis milions de pessetes per acabar ràpidament les obres de la Sagrada Família.

París, 10.—Als centres ben informats asseguren que Mr. Aristide Briand, Ministre d'Afers Estrangers, s'ha fugat amb una ballarina del Folies Bergère.

(Donem aquesta notícia amb totes les reserves).

Nova York, 9 (per cable).—L'aviador Charles Lindberg, heroi de la travessia de l'Atlàntic, ha comunicat al seu col·lega català, l'aviador Canudes, que el dia 19 farà una escapada aèria Nova York-Barcelona, per tal de donar més relleu a les festes inaugurals de l'Exposició. Es diu que en aquest viatge l'acompanyarà la seva promesa.

Lisboa, 9.—El govern ha descobert un complot que no ha fracassat. Sembla que ha decidit retirar-se.

El mon curiós

UN DISCURSET!

EL valor dels discursos parlamentaris no depèn pas de llur laconisme. No es tracta pas, generalment, de trobar arguments que convenceran l'adversari; cal no oblidar, en canvi, que el discurs és un mitjà de combat pronunciat damunt l'arena. Hi ha discursos interminables que ningú no escolta, i que no proven altra cosa que la verborrea o la resistència física de l'orador. El costum de molestar el govern i obsfruir la seva obra recorrent a tots els mitjans possibles, nasqué al vell parlament de Viena. Fou al Congrés austriac on el diputat Lecher pronuncià, en certa ocasió, un discurs de dotze hores, batent el record de durada d'aquell temps.

Aquest record, però, fou superat, poc temps després, per un orador de l'oposició, que parlà durant vint hores sense interrupció.

Però aquest no passarà encara a la història com el discurs més llarg que s'hagi pronunciat. Aquest honor pertany a Kemal Patxà, el renovador de Turquia, el qual pronuncià un discurs que durà cinc dies davant els delegats del partit republicà... Aquest discurs ha estat imprès i forma un parell de volums que sumen 800 pàgines.

El que caldria establir avui, és el record de resistència del públic que escolta, car la major part de les vegades, és el veritable heroi...

Correu de l'estranger

EL NOU MINISTERI DANES

LES darreres eleccions legislatives de Dinamarca van donar majoria als socialistes.

Aquests tindran d'ara endavant 61 llocs al Folketing, que és la cambra de diputats de Copenhaguen, per comptes dels 53 que tenien en l'anterior legislació.

Era lògic, doncs, que el líder del partit socialista fos designat per a formar govern, substituint el cap del gabinet liberal-agrari que, al seu torn, l'havia reemplaçat en 1926. Es així, la segona vegada que el líder socialista forma govern a Dinamarca.

Per a formar govern els socialistes han obtingut la participació dels radicals i, d'aquesta guisa, han reforçat notòriament llur posició. De dotze ministres, tres són radicals, la resta socialistes.

Es aquest el primer assaig a Dinamarca d'una coalició radical-socialista, car l'altre govern que presidí Stauning, el líder socialista, era compost solament de socialistes.

Aquests dos partits d'esquerra difereixen, és clar, en les concepcions teòriques. Però en tractar-se de les realitzacions pràctiques immediates, coincideixen en gairebé tots els punts. Per aquesta causa són de desitjar a tot arreu — sobretot en els països on els partits d'esquerra són molt fraccionats — aquestes aliances.

En el cas particular de Dinamarca, socialistes i radicals estan completament d'acord en matèria de desarmament. Cal esperar que el ministeri Stauning proposarà iniciatives extremes, tals com l'abolició dels exèrcits permanents. Per la seva part, el ministre de la defensa social és l'autor d'un projecte de desarmament integral.

Augurem al nou govern socialista danès llarga i plètòrica vida.

LES PROXIMES ELECCIONS ANGLESES

Segueix intensament la campanya electoral anglesa. La màxima activitat — una activitat una mica grotesca, tanmateix — correspon a M. Lloyd George. Però totes les interrogacions convergeixen en un element nou, desconegut, inquietant: les dones...

Hi haurà, en efecte, en les pròximes eleccions, més electores que electors. I així, encara que les darreres eleccions parcials hagin estat favorables als laboristes, és perillós de fer pronòstics sense moltes reserves.

Actualment, la Cambra dels Comuns compta 615 diputats, dels quals 410 són conservadors, 158 laboristes, 42 liberals i 5 independents. Serà força interessant de veure en quina mesura i en quin sentit, les dones angleses modificaran aquest percentatge. Esperem...

Cartes de Fora

SANTA COLOMA DE FARNES

AQUESTA ciutat, com totes les viles modernes, posseeix també un camp de futbol.

Els joves, posseïts d'un gran amor a la cultura, a la del cap, han preferit la dels peus.

Això féu que diumenge passat arribessin a la nostra ciutat, per lluitar amb els d'aquí, una colla de Blanes, els quals, crec que s'anomenen "Penya dels tretze", i porten un gatet negre per mascota.

Abans que tot, diré que no crec en l'eficàcia de les guitzes, per més que prefereixo veure la gent al camp, que a les taules del cafè o de joc, per bé que, des del punt de vista de la cultura, poca diferència hi deu haver.

Com és de suposar, ocorregué allò que passa en la majoria de partits. Si bé no arribaren a la garrotada, abundaren tota classe d'insults entre uns i altres.

No és vergonyós, que en ple segle XX, surtin joves d'un poble a l'altre, per a ballar-se, discutir-se, odiar-se i menysprear-se?

Semblarà mentida que una humil dona digui aquestes paraules, però és sols la vergonya, que, tractant-se de la nostra ciutat, fa que en mi parli.

I per acabar, diré sols a la nostra joventut, que no doni aquests espectacles, i que procuri que això no succeeixi més.

Que tanqui el camp o que el substitueixi per un jardí, que amb la seva aroma, en-

riqueixi aquest pesat ambient de futbolisme d'avui.

Que deixant els peus exclusivament per caminar, procuri desenrotllar el cervell, ja que sols així, en comptes d'odis i rancúnies, escampareu arreu, sants, nobles i humanitaris sentiments.

La cultura física està bé. Però feta amb correcció i al costat de la cultura moral.

MARIA PLA

SALT

TAMBÉ els nostres obrers han volgut celebrar la seva festa; i l'han celebrada magníficament.

"El Centre Republicà", entitat cultural i instructiva, va celebrar-la amb un escollit repertori musical, a càrrec de la distingida cobla "Girona".

"El Centre Obrer de Cultura", organitzà una extraordinària vetllada teatral, estrenant el drama en dos actes, original del novell autor olotí Pere Llorens Surroca, "La llum dels ulls". L'autor assistí a la representació.

Ans de començar, la simpàtica joveneta Enriqueta Amat, recità una magnífica poesia dedicada a la memòria del gloriós poeta Angel Guimerà, que fou molt aplaudida.

L'obra "La llum dels ulls", plagué extraordinàriament al públic, el qual demanà l'autor a l'escenari per ovacionar-lo.

La festa fou lluïdíssima.

Hem d'agrair a les susdites entitats l'organització d'aquestes festes per celebrar el primer de Maig.

200,000 dolars per a bones obres

A Nova York han detingut quatre individus — un mexicà, dos nordamericans i un espanyol — als quals s'ha ocupat la res-

pectable quantitat — per a nosaltres respectableíssima! — de 200.000 dolars.

Hom diu si els havien adquirit en l'assalt a diferents bancs. L'origen, com poden veure, era bo. El destí, però, era millor: els destinaven a fomentar la rebel·lió a Mèxic.

Notes marginals

ALS Estats Units, un conferenciant partidari de la prohibició, recomanava la temperança a l'auditori. Assegurava que l'ús de les begudes fermentades era una necessitat fictícia creada per un excés de civilització, i que els animals obeeien a la naturalesa donant a l'home un exemple de sobrietat.

—Així, va dir, poseu un ase entre una galleda d'aigua i una de vi. A quina anirà a beure?

—A la de l'aigua, sens dubte — va dir un individu del públic que tenia cara d'embriac.

—I per què?

—Perquè és un ase!

Durant el període de les eleccions municipals franceses, s'ha publicat a Marsella un nou periòdic titulat: "Les eleccions". Aquest periòdic a tirat més de 50.000 exemplars diaris.

El "Graff-Zeppelin" es prepara actualment per a donar, el pròxim mes d'agost, la volta al món. Es creu que l'expedició durarà una vintena de dies, batent així tots els records.

Anirà de Friedrichshafen a Tokio. De Tokio a Califòrnia. Després a Lake-Hurst i, travessant l'Atlàntic, tornarà a Alemanya.

"El món es dels que es lleven de bon matí... fins a l'hora que es lleven els altres".

"En aquest món no hi ha, realment, més que una desgràcia, i és el no poder tenir sempre vint-i-cinc anys".

LORD BYRON

Per sota el nas

UN pintor molt conegut per la seva modestia deia l'altre dia a un amic seu:

—No ho saps? Acabo de vendre el meu darrer quadro per vint mil pessetes.

—T'has precipitat—contestà el seu company.

—Per què?

—Perquè jo conec una persona que te n'hauria donat quaranta mil, només per veure'l.

—Només per veure'l?... Ah... quin talent!... Només que per veure'l...

—Sí—féu el company amb una punta de malícia —: es tracta d'una persona cega...

Sentit en un jutjat:

El jutge: Per què heu robat el vestit nou d'aquest senyor?

L'acusat: Home, senyor jutge, per poder-me presentar decentment davant del tribunal.

En un col·legi:

—Escolta, Peret: Tu i en Lluïset m'heu portat el mateix exercici sobre "El gos". Hom diria que l'heu copiat l'un de l'altre...

—No és pas això, senyor mestre. Es que tots dos ens referim al mateix gos.

El pare al nen: Mira, avui diràs al senyor mestre que no et quedaràs a estudi perquè tens dos nous germanets.

El nen: Oh, papà, si no et fes res, només diria un germanet...

El pare: Per què?

El nen: Perquè així em guardaria l'altre per la setmana entrant.

L'ESPANTAOCELLS LA CONFERENCIA DEL DESARMA-MENT.

Ha servit massa: Ja no fa por als ocellots que devoren els brots d'oliveres. "Dimanche illustré".

LES REPARACIONS

I mentrestant, estimat senyor Müller, cal regar aquesta planta, "La pau", perquè si no, s'assecaria. "Pasquino".

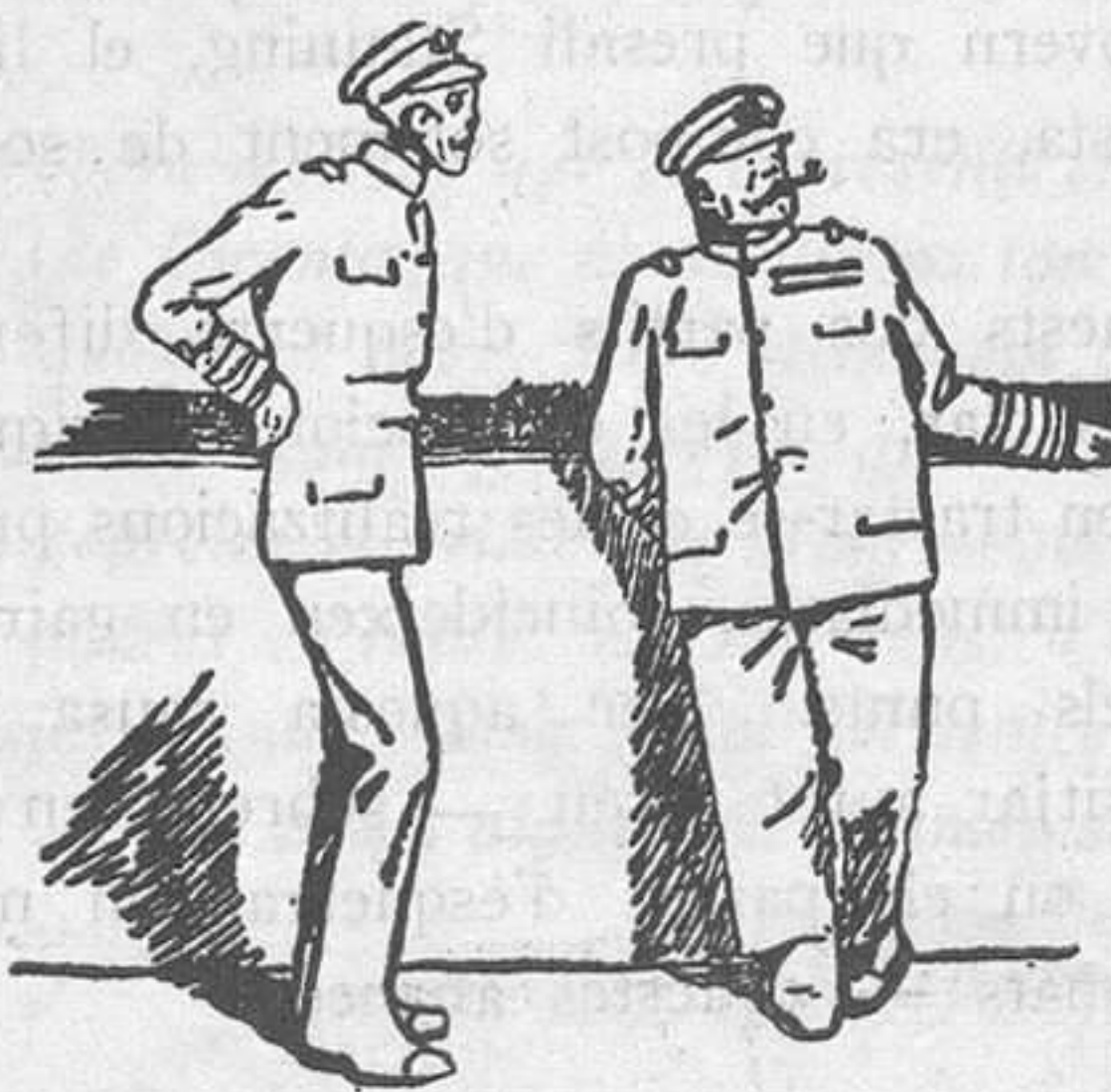
—La meva dona és molt estalviadora. Amb un vestit vell seu m'ha fet una corbata. —Doncs la meva, d'una corbata meva se n'ha fet un vestit. "Passing Show".

Papà, t'has equivocat; has agafat la meva pistola de joguina. "Life".

El Baró al candidat de botxi: Coneixeu l'ofici? El candidat: Oh sí, senyor Baró! He treballat quatre anys a casa d'un dentista. "Passing Show".

Aquests diantre d'anglesos encara no entenen el que significa el prohibicionisme: el dret de contraban reservat als americans. "Stunde".

PRACTICA

Jojo, si no aprens d'escriure, com escriuràs més tard les teves lletres d'afers? Pendré una mecanògrafa. "Kladderadasth"...

SAKAO ha batut plenament a Aman Ullah. I l'Afganistan, amb tot això, què hi guanya? Per tenir rei no cal barallar-se.

AHIR es va dissoldre el parlament britànic. Els anglesos, però, aviat tornaran a tenir parlament. Quina sort que tenen els anglesos!

EL terratrèmol de Pèrsia ha causat dues mil víctimes. Es veu que el món és boig per sobre i per sota.

ALEMANYA llença un emprèstit de cinc cents milions de marcs. Apa! Animeu-vos els que us hi van escalivar. A veure si ara us fan el quadro.

EN un laboratori anglès han analitzat un cap d'infant que havia viscut molt de temps sense cervell.

Nosaltres no trobem que això tingui res d'extraordinari. En coneixem de ben grans que si els obrissin el cap, el trobarien ple de serradures.

A França han agafat més de 300 obrers estrangers amb motiu del primer de Maig. La majoria han estat expulsats.

—I allò de la "Liberté", "égalité" i "fraternité"? —Poincaré!

MUSSOLINI ha assumit la cartera d'Obres públiques.

Ens sembla que ja les té totes. Ara, si en vol més n'haurà de crear de noves.

LA senyora Aime Pfanner, francesa, maniquí de professió, ha travessat el canal de la Mànega amb una bicicleta proveïda de flotadors. Ha arribat completament defallida.

I tan confortables que són els paquebots que fan el servei regular!

EN les pròximes eleccions angleses hi haurà moltes més electores que electors. Això és el capgirament del món.

EL ministre de l'Interior d'Anglaterra, en un discurs que ha pronunciat, ha afirmat que els conservadors guanyarien les eleccions per una gran majoria. Oh, bé!

UN gos policia, havent descobert un dipòsit d'alcohol de contraban, a Noruega, s'embrigava tots els dies.

Un gos que imita els homes! Quin escàndol! Quina degeneració!

LA premsa cada dia s'ocupa extensament de l'assassinat de Pau Casado.

Ara es fan investigacions per a trobar-li el cap, i si li troben el cap i descobreixen l'assassí, podria ésser que a aquest últim li balli el cap.

HAN estat suprimides a Berlín les mesures especials preses amb motiu dels desordres del primer de Maig.

No comprenem com en ple segle vint encara hi hagi d'haver desordres amb motiu d'una festa tan justa.

UN diari catòlic iugoslau anuncia la iniciació de les negociacions per al Concordat amb el Vaticà.

Que faci la concòrdia. Després ja sorgiran la discordança i els sofriments.

DEL cas de Xina no n'hem pogut treure mai l'aigua clara.

Amb el Fu, el Nan, el Xan i el Tsi no hi entenem pas res.

Només entenem que es maten i això és trist i abominable.

EL general Calles ha estat a punt d'ésser víctima d'un atemptat.

No sabem pas qui eren els malintencionats. Però, pel que pugui ésser, recordem-nos dels que prediquen: "El quint no mataràs".

UN alemany nomenat Muller, ha travessat l'Atlàntic en un canot.

Creiem que els caps quadrats són els de més resistència.

Urpès del dimoni.—El fons moral de l'article és excel·lent, però ultra quedar massa llarg, resulta agressiu. Ja comprendreu que quan es personalitza així, hem de saber amb qui ens les hem.

Maria Pla.—Ens agrada i l'encoratgem a continuar.

Migala.—Ara imagini's que l'altre li torni a contestar; aleshores vostè li replicarà altra vegada i... tot plegat per una petitesa.

D. E., Blanes.—Es excessivament extens i empebrat amb polèmica de la terrible. A nosaltres ens fa l'efecte que doneu massa importància al que puguin dir quatre gats dels frares.

Sigueu més concret, car disposem de poc lloc. Quan volem, sou dels que ho fan bé.

J. Valentí.—Home, passi per la Rectoria a veure si el volen de Sagristà.

R. Dolent.—Per "dolent", el que ens ha enviat.

A. Mirall.—Estem cansats de dir i repetir que aquestes coses no ens interessen.

Lluc.—Vol un consell?... Plegui, cregui'n's. Dediqui's a qualsevol altra cosa que no sigui fer versos.

E. Roca.—El seu "xiste" és d'una innocència angelical.

R. Miró.—L'article "Desorientació" ens ha deixat allò que se'n diu desorientats.

Amella.—Fan força bonic, i veure'm de col·locar-los.

EL TEXT I NINOTS DEL PRESENT NUMERO HAN ESTAT REVISATS PER LA CENSURA GOVERNATIVA